

7 entrenadors en 12 anys de l'era Càrcel

El director esportiu blanc-i-vermell, que començarà la tretzena temporada a l'entitat, ha tingut a Machín, Eusebio, Unzué, Moreno, Martí, Francisco i Michel a la banqueta

Càrcel ja ha viscut una situació semblant, malgrat que aquella vegada el context no era tan dramàtic com l'actual. Va ser durant el càsting que es va produir després del comiat voluntari de Pablo Machín, el tècnic que el barceloní es va trobar quan va aterrar per convertir-se en el líder dels despatxos. Machín va tancar un cicle de cinc anys daurats: va aconseguir el miracle d'evitar un descens cantat a la Segona Divisió B i va plantar-se a Primera Divisió, on fins i tot va ser capaç de mirar als ulls a la resta de conjunts, malgrat tractar-se d'un nouvingut. Machín va ser el primer d'una llista que, amb l'adéu de Michel Sánchez, inclou a set entrenadors, entre els quals també hi ha Eusebio Sacristán, Juan Carlos Unzué, Juan Carlos Moreno, Pep Lluís Martí i Francisco Rodríguez. L'escollit per a liderar el Girona 2026-27, doncs, serà el vuitè entrenador de l'era Quique Càrcel a Montilivi. Després del traumàtic comiat de Machín, i fet un procés de selecció amb força similituds amb el qual es viu actualment, Càrcel va assenyalar Eusebio Sacristán, de qui va dir que en tot moment havia sigut el seu pla A, tot i temptejar altres vies. «He vist una persona humil, sincera, apassionada pel futbol i que continua gaudint d'aquest esport com si fos un nen. Segur que ens entendrem molt bé», va assegurar en la presentació del de La Seca, a qui va ratificar en el tram final del curs, quan la cosa ja anava pel camí del pedregar. En temes futbolístics, sobre el paper, els ideals d'Eusebio casaven molt més que no pas els de Pablo Machín, directe, que no s'estava per romanços i anava per feina, mentre que el val·lisoletà apostava per un futbol més associatiu. Però com la pràctica sempre s'imposa a la teoria, el model d'Eusebio mai no va fer ombra a la identitat que va aconseguir instal·lar Machín. El bon joc es va veure en comptagotes i, després de canviar de sistema i tornar al 3-5-2 amb el qual la plantilla se sentia més còmode, els resultats tampoc no van aparèixer. Va ser inevitable que, amb el descens, Eusebio, la primera aposta de Quique Càrcel a Montilivi, fos també el seu primer entrenador acomiadat. El pas per Segona Divisió va tenir de tot, pel que fa a entrenadors. Càrcel, seguint el seu instint i refermant-se en un model que tingués cura de la pilota, va triar Juan Carlos Unzué, pel qual ja s'havia interessat abans de decantar-se per Eusebio Sacristán. Allà, però, Unzué, tenint en compte que la categoria de plata menja a part, ja va introduir el concepte «d'equip camaleònic», per referir-se al nou Girona: «Haurem de dominar el màxim de conceptes possibles, amb pilota i sense. I adaptar-nos a les dificultats que ens proposin els rivals». El que va acabar sent camaleònic va ser l'estil, ple d'alts i baixos per les constants sacsejades a la banqueta, que va tenir fins a quatre ocupants, el rècord en una temporada amb Quique Càrcel al comandament: la desesperació per pujar de pressa i l'angoixa per obtenir resultats va fulminar Unzué, Juan Carlos Moreno va caure a la banqueta gairebé de casualitat per fer temps, i va arribar Pep Lluís Martí, un entrenador amb idees antagòniques a les quals defensaven Eusebio i Unzué. El canvi de rumb era una evidència. Però canviar tampoc no assegurava la victòria, i amb Martí, l'equip va patir una involució sorprenent. Al final, el futbol era soporífer. «Vull un equip intens, agressiu i valent», va dir el balear durant la seva presentació. Quan se'l va acomiadar, Càrcel va reconèixer que «som un equip bipolar». No hi havia per on agafar-ho. Fins que va arribar Francisco Rodríguez, l'entrenador que va posar la primera llavor de l'alegria, arribant a dues finals de play-offs consecutives en menys d'un any natural, però perdent les dues. Curiosament, tal com Unzué va arribar un curs després de conversar-hi, amb Francisco hi havia hagut xerrades l'estiu abans de l'arribada d'Unzué. Un trencaclosques. Amb l'andalús, però, el terme que amb Machín havia funcionat tan bé va tornar a treure el cap. «Vull veure un Girona amb identitat pròpia», demanava Francisco, un entrenador de tall pràctic, més resultatista que vistós. Però això de la identitat va més enllà dels sistemes, propostes i intencions. Sobretot al Girona, amb un ecosistema molt particular. La prova és Michel, el fins ara darrer ocupant de la banqueta, que va fer de la seva identitat bandera. Però aquí sí, allò que somiava Càrcel amb Eusebio i Unzué, el bon futbol que desitjava, va

arribar al punt més àlgid de tots. A fites inaudites. El Girona de Michel va ser un equip d'autor destruït pel desgast i la mala gestió interna i externa dels èxits. I ara es busca substitut urgentment. De pretendents i rumors n'hi ha: des de Rubi a Lisci, passant pels germans Álvarez, Aday Benítez, Arrasate o l'últim a afegir-se, Pablo Hernández (Castelló). Veurem qui és el vuitè tècnic de Cárcel. El rellotge corre.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/06/13/7-entrenadors-12-anys-l-131341139.html>